

...ecou al reușitelor trecute:
„Bărbierul din Sevilla“

...la ora capodoperei
enesciene: „Oedip“

Unul dintre cele mai strălucite spectacole ale Operei Române, pe vremea când distribuția era asigurată de „echipa de aur“ Ianculescu-Teodorian-Ierlea-Gabor-Loghin, arată astăzi, într-un moment de înnoire a interpreților lui, că aceștia se află în fața unor probleme — nerezolvate și, unele, chiar nerezolvabile în formula propusă — de calitate vocală, de inteligență muzicală, de joc scenic. A da drumul glasului cu toată forța, în permanență, fără nici o preocupare pentru sensul muzical al frazei cîntate, pentru expresia actoricească a rolului, fără îngrijire măcar pentru frumusețea sonorității, ba chiar nici pentru precizia intonației, nu sînt tocmai căile prin care un Vasile Martinoiu ar putea egala performanța unui Nicolae Ierlea. Iar trecuta faimă a spectacolului nu constituie un capital pentru actuala distribuție, ci, dimpotrivă, o imensă obligație.

Închizînd seria de spectacole a Festivalului, marea creație scenică a lui George Enescu a primit, prin prezența în echipa solistică a trei dintre cîntăreții care au realizat, în primăvara trecută, premiera de la Varșovia, dimensiunea veritabilei universalități, la care, compunînd opera, autorul ei aspira. Universalitate exprimată nu doar prin generalitatea filozofică, prin eternitatea subiectului abordat: nici doar prin valențele emoționale atît de larg desfășurate ale muzicii sale: ci, mai cu seamă, prin posibilitatea ca oamenii de pretutindeni să se regăsească în expresia artistică a acestei problematice filozofice, ca și în effluviile de sensibilitate ale acestei muzici. Iar faptul că, cei dintîi, artiștii străini și, în urma lor, publicul altor țări vibrează la mesajul acesta frater, prin apariția lui Jan Cekai, a Poliei Lipinska și a Irenei Siferska în spectacolul cu *Oedip* al Operei Române, putere de simbol.

„Rampă“, acum 50 de ani octombrie 1929

N. Kirîțescu își ia un patetic adio de la filmul mut, „care lucra atît de ferul în imaginația noastră, legată de ariile romantice ale orchestrei invizibile“. ● D. I. Suetianu traduce pentru teatrul Mariei Ventura. Deocamdată, comedia lui Paul Rayald *Stăpinul inimii sale*. ● La Teatrul-cinema „Volta-Buzești“, o trupă oarecare joacă *O noapte furtunoasă*, după care urmează filmul *Asasinul!* ● La Opera Română, Ionel Perlea dirijează *Cavalerul rozelor*. În fruntea distribuției, G. Niculescu-Basu. ● După socotelile „Ramei“, Națio-

nalul craiovean ar avea 75 de ani, moment mareat de premiera dramei *Vlaicu Vodă*. ● La teatrul de pe Splai (în curînd, al soților Bulandra), lui G. Ciprian i se joacă comedia *Nae Niculae*, cu V. Maximilian, Ion Manolescu, Tony Bulandra, G. Storin, autorul însuși etc. Deși nenea Gogu și-a purtat marii colegi de scenă printr-o lume „între pămînt și cer“, piesa a rămas... în aer! ● Din Muntenia și Oltenia, Tănase se repede în Banat, Crișana, Maramureș, să lovească și acolo *In plin*, cu savuroasa revistă a lui N.

Kirîțescu. Din ansamblul de atunci, maestrul Sandi-Iluși (Al. Ciugaru) ne mai aduce ecourile epocii de aur a revistei... ● În *Rodia de aur*, povestea dramatică semnată de poezii Adrian Maniu și Al. O. Teodorescu, prezentată la Teatrul Național din București, apare și micul... Horia Șerbănescu (răsfățatul „revistei“ de azi). ● În așteptarea unor premiere de răsnet, să consemnăm un eveniment de turneu: tragedianul Al. Moissi joacă, la Teatrul din Lipskani, *Cadavrul viu* și *Hamlet*. ● La moartea lui A. Davila, Ioan Masoff publică „Viața lui A. Davila povestită de el însuși“. ● Singurul teatru particular subvenționat de stat, cel al Mariei Ventura, anunță premiera piesei lui F. Laszlo *Sărac ca un șoarece...* De unde și glumele rău-ticioase.

I. N.